

[Hanne Reinteff.]

den er det mest fremherskende, må jeg da indrømme, at der peges på ting i arbejdsmarkedets regler, som bør rettes. og som vi gerne vil have rettet, selv om vi mener, det skal gøres på en helt anderledes grundig og tilbundsgående måde. Der er jo også det ved det, at de skulle have været rettet i årtier — de har hindret og sinket fagbevægelsens forhandlings- og beslutningsmuligheder — så der er ingen grund til at have så mange betænkeligheder ved at gå til det nu og se at få det i orden.

Socialdemokratiet har foreslået et udvalg nedsat med den opgave at afgive betænkning om en revision af lov om mægling i arbejdsstridigheder, og her har man så nogle punkter, man ønsker taget op til vurdering. Man vil have overvejet, om der skal indføres indskrænkninger — læg mærke til, at man vil have det overvejet — i forligsmandens adgang til at bestemme, at de af ham stillede mæglingsforslag til en samlet løsning af en konfliktsituation delvis eller fuldt ud skal betragtes som en helhed.

Vi må naturligvis medgive socialdemokratiet, at de fremførte tanker er udtryk for en forbedring af de bestående regler. Men hvorfor og med hvilken begrundelse går man ind for, at der stadig væk skal være mulighed for sammenkædning af beslægtede områder? Så lang tid fagbevægelsen er opdelt — det er muligt, det ændrer sig engang, men nu er den opdelt — må det tilkomme arbejderne inden for én og samme organisation at bestemme, om de vil godtage et mæglingsforslag eller ej. Det er udemokratisk, og det er også en ulogisk tanke at overlade til et andet fagforbund at afgøre, hvilken stilling der skal tages, og selv om man modsat kan tænke på alle dem, der bliver nødt til at føje sig efter et mæglingsforslag, de egentlig har stemt nej til, så må jeg sige, at det jo også med hr. Erling Dinesens ideer — dér er det, jeg synes, det løber lidt rundt for hr. Erling Dinesen — kan gå modsat. Jeg må henvise til søfyrbøderne, der faktisk sagde ja til et mæglingsforslag for nylig, men hvor Sømandenes Forbund i Danmark forkastede det. Det er udemokratisk, at det enkelte forbund ikke kan få lov at bestemme selv.

I bemærkningerne kommer man derefter med den fuldstændig rigtige betragtning — det er meget, at man har været så mange år

om at opdage det — at de hidtidige regler har virket ensidigt til arbejdsgiverfordel. Det skulle man have overvejet, da man var med til at vedtage dem. Det er jo fuldstændig rigtigt, men det er bare meget interessant at se, at socialdemokratiet fastslår, at loven som helhed bør holdes neutral i arbejdsstridigheder. Vil det sige, at man som parti ikke længere står fast på, at man tjener arbejderklassens interesser? Det vil jeg gerne have at vide.

Nu er det at vedtage en neutral lov i vort samfund jo et uløseligt dilemma. En lov i vort samfund tager sigte på enten den ene eller den anden parts interesser; den berømte mellemvej findes som bekendt ikke. Jeg ved godt, at socialdemokratiet har ledt efter den i 70 år, men det kunne være, de skulle indstille deres higen og søgen, for jeg tror ikke, den er til at finde.

Dernæst ønsker man en vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt afstemningsreglerne skal ændres. Det behøver man såmænd ikke at vurdere særlig længe. Afstemninger ved kompetente forsamlinger eller afstemninger suppleret heraf har fra første færd været udemokratiske, og de har i meget høj grad skylden for den lave stemmeprocent, fordi mange arbejdere netop på grund af disse kompetente forsamlinger anser det for ganske formålsløst i overenskomstsituationen at gå til stemmeurnerne. Der kan jo nævnes utallige eksempler på, hvordan arbejderne inden for forskellige fag og brancher har stemt nej til fremsatte mæglingsforslag, og hvor kompetente forsamlinger så har forvandlet deres nej til et ja. Hr. Erling Dinesen ved som jeg, at slagteriarbejderne f. eks. i over 30 år ikke har godkendt én overenskomst, men alligevel er blevet tvunget til at rette sig efter dem.

Når man nu fra socialdemokratiets side ønsker reglerne ændret — det er selvfølgelig et fremskridt, at man vil lidt væk fra udemokratiet — hvorfor stiller man så forslag om, at der mindst skal 35 pct. af de stemmeberettigede til at forkaste et mæglingsforslag, og at disse 35 pct. skal udgøre et flertal, i modsat fald skal afgørelsen træffes af den kompetente forsamling? Er det blevet socialdemokratiets politik? Er socialdemokratiet kommet til den opfattelse, at det er udemokratisk at lade en sag afgøre ved almindeligt flertal? Jeg spørger bare.